

До підписавших Виборгську
декларацію.

(1906 рік)

Свавільний дух фінляндських фіордів
 І голос непокірних дум,
 І грізний звук морських аккордів
 - Царем знева́вджений шум -
 Все-все баграти й покарати
 Ка́рі безглузді й навісні
 І Вас примусити мовчати,
 Замикну́ти вас в свої́ тісні...
 Все-ж море зна, що в ньому є
 Зна та́йну поме́ж злій недолі
 І зна що згодом Сонце Во́лі
 Країну сві́том всю замзе!...

Кри́стія Ручевська.

Дуб. На другой стороне.

1. *Quercus pubescens* (L.) Mill.
 2. *Q. robur* L.
 3. *Q. petraea* (L.) Mill.
 4. *Q. agrifolia* (L.) Mill.
 5. *Q. ilex* L.

6. *Q. coccinea* (L.) Mill.
 7. *Q. prinus* L.
 8. *Q. alba* (L.) Mill.

Прозаю шановну редакцію,
якщо вона знайде се
можливим примістити дода-
вати на сторінках "лі-
тературно - науков. Віст-
ника"

Росія, 27 (старого стилю) вересня
1906 року.

леї

Країною сонною ніч пролігала;
 Мовчаво таємно піднімалася море,
 Дрімали мислери, ступалися лаври,
 За темними сферіах зовалися гори...
 Торгуналася ніч до нічної мимози
 І подругу нічусь свою обіймала,
 Ласкава і прісна, ніжна, ти прісна
 Ії звимовами коли, ти нікою?...
 ..Мимоза мовчала....

І ось тою нічною вона у розквітах
 І думалася як море пораніе поринала:-
 Спокійно і тихо мов зраду не знала
 Про звили бурхливі, про дурі свавільні...
 І ділено не знала....

І тільки враз Тако, розреві, осмія,
 І вперед поцілунок змів до мимози,
 Здрігнулася мимоза, побачила Тако,
 Вспиндалася його й - о мену незвичайний:-
 ...Від часа нового улам з мимози
 Термисії сьози!....

Так... — то було давно! мені ти знав
маюв;

Такую я зостала ся і тепер;

І лише дух підій, сполучений з турбовою,
І лише пач душі моєї вмер....

Жадала я колись не дітсьності, а каз-
ки,

Я хтіла все гармоній" і шмер,

Мені бацало ся від людей тільки нас-
ки....

.. Такую я зостала ся і тепер!..

Так... — то було давно! мені ти знав
маєш;

Такого я зустріла ся і тепер;
І миме дух підняв, сполучений з турботою,
І миме пам'ять душі моєї вмер....

Надала я колись не дітвора, а Кат-
ки,

А хтіла все гармонію і шмиер,
Мені бацало ся від людий тільки нас-
ки....

.. Такого я зустріла ся і тепер!..

Крайню сонно ніч пролетіла;
Мовчаво талани піддалає море,
Дрімали руськи, стилилися лаври,
За тими серпанок ловам са пори...
Фортуна се ніч до ніч мимоза
І підруччє нічю свою обвінчана,
Ласкала і пріца, пирила, чи пріца
І івмісовани ками, чи нічю?...
.. Мимоза мовчала....

І ось тая нічю вона у росквітах
І думат як море пори поринала:—
Спокійно і тихо мов зраду не знала
Про свий бурхливий, про дурі свавільні...
І ділено не жала....

Та тілви враз Ганок, розевний, освітливий,
І вперед поцілунок зметів до мимози,
Здрігнулася мимоза, побачила Ганок,
Веридала се ібо і — о мент незвиративний!—
... Від насрє новою унам з мимозою
Перинсїї сивою!....